

Forfatter: Birkeland, Michael

Titel: BREV TIL: Birkeland, Birgitte Marie FRA: Birkeland, Michael (1859-10-09)

Citation: Birkeland, Michael: "BREV TIL: Birkeland, Birgitte Marie FRA: Birkeland, Michael (1859-10-09)", i *Breve fra Rigsarkivar Birkeland (1848-1879)*, Steenske Forlag, s. 77.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002069799-000-shoot-L0020697990000026.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Rigsarkivar Birkeland (1848-1879)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL HANS FORLOVEDE.

Christiania, d. gde October 1859.

— — —

Der er vist mange Damer, som have Noget imod Hansen. Ialfald har Hansen den Mistanke, at Ibsen stadig gaaer og fortæller sin Kone alskens Ting om ham og vel en Gang imellem skrøner lidt sammen paa hans Bekostning, og efter Ibsens Holdning hver Gang Hansen bringer den Materie paa Bane, skulde jeg næsten troe, at Mistanken havde nogen Grund. Men I gode Damer have Allesammen frygtelig Uret ligeoverfor Hansen, som er den skikkeligste og godmodigste Sjæl under Solen. Men han er ofte ironisk, og det er Ulykken; thi det er Noget, som Damerne aldrig kan forsone sig med. Den, som har gennemgaaet Noget og tænkt Adskilligt baade med Hensyn til sig selv og Andre, vender ofte en Vrangside ud, som man maa vogte sig for at tage for Retsiden. Har man rigtig seet det Hule og Affecterede i Meget, som beundres og attraaes, og vender den samme kritiske Alen mod sig selv, saa slaaer man Meget ihjæl af det, som almindelig ansees for nødvendigen at høre med til et Menneske, eller ialfald lægger man Dølgemaal paa det for ikke at forbyrde sig mod den per-s. 78sonlige Sandhed. Se paa Folk i Almindelighed og hør paa dem! Hvor mange dybe Sandheder have de ikke tilegnet sig, hvor mange ophøiede Følelser lægge de ikke for Dagen! Man synes at kunne vente sig rigtige Helteskikkelser af dem; af saa megen Begeistring maatte der vel kunne fremspire mangan kraftig Daad og mangan berømmelig Gjerning. Men seer man ret til, saa er det kun Hverdagsmennesker af den almindeligste Sort, som staae færdige til hvert Øieblik at bytte Ideen bort for en velsmagende Ret Lindser. Anderledes med dem, som have gaaet i Rette ikke alene med Andre, men ogsaa med sig selv. De vogte sig for at sige mere end hvad den personlige Sandhed kan bære, og de smile ofte, naar andre tale over sig, uden at de derfor mene noget synderlig Ondt dermed. Den Hulhed, som omgiver dem, bringer dem til at tilhulle og skjule den inderste, sande Livskjerne og at vende ud en Vrangside, som er fremmed for deres bedste Jeg. — Egentlig talt har jeg ikke tvivlet om, at Du lettelig vilde forsone Dig med Hansen, naar Du blot saa ham engang i hans virkelige Skikkelse. Ligeoverfor Damer agerer han gjerne som Skuespiller; har han engang taget Masken af, saa gaaer man lettelig ind paa Spøgen. Naar han ikke for Fornøielsens Skyld bruger Ironien, saa er han det elskværdigste og godmodigste Menneske, man kan see for sine Øine; han er i Grunden snarere sentimental end ironisk. Han lagde engang i Ovnen, forat en Sommerfugl, som krøb mat og livløs i Kulden opover Vinduesglasset, kunde opvarmes og fryde sig ved Livet.

Nu lidt af Dagens Nyheder: Vi have havt megen Støi og Stads, fornemmelig Storthingets Aabning og Fakkeltog, — hvorom Du har læst i Aviserne. Ved Aabningen oplæste Statsmin. Sibbern Beretrn. om Rigets Tilstand. Da han var færdig, vilde han levere Harbitz som Storthingets Præsident Dokumentet. Men Harbitz vilde ikke tage derimod. Han blev forlegen og gav det til Kongen, der ogsaa i sin Forlegenhed vilde levere det til en Adjutant, som stod bagen-s. 79for. Men da treen Harbitz frem, bukkede dybt og strakte Haanden ud — og Kongen gav ham Papiret. Harbitz vilde ikke modtage det af nogen Andens end Kongens Haand, og han opretholdt i dette Stykke Storthingets Værdighed. — Dersom Du vil vide, hvordan det gaaer til ved saa høitidelige Leiligheder som et Fakkeltog for Kongen, saa kan jeg fortælle Dig det, da jeg har mine Underretninger fra de paalideligste Kilder. Da Fakkeltog var hommet ind i Gaardspladsen bag Slottet, begav Samfund sbestyr. med Ferd. Roll i Spidsen sig op til Kongen, der modtog dem i et temmelig mørkt Værelse, omgivet af et Par Adjutanter. Han løb lige mod Roll og spurgte om hans Navn, — hvorpaa Roll nævnte Navnene paa de Andre. Da Kongen hørte Navnet Schavland, spurgte han, om det var Søn af Storthingsmanden, — hvilket bekræftedes. Roll sagde derpaa, at Studenterne vilde hilse H. M. med en Sang. H. M. bemærkede, at det var bedst at gaae ned, saa hørte man bedre. Som sagt, saa gjort. Forøvrigt yttrede H. M. kun, at det var daarligt Veir, hvortil Roll svarede, at det saa ud til at blive endnu værre; desuden talte han blandt Sangerne nogle Ord om Ungdom og Harmoni, som de, jeg talte med, ikke havde hørt rigtigt. — Ibsens sang var ganske smuk og meget skandinavisk.